

JUSTIȚIA LA O CAFEĂ

IULIE 2026

JustPresso

Două hotărâri,
un singur
principiu: Ordinea
constituțională nu
poate fi eludată

CSJ ajunge la
12 judecători și
încheie etapa
transferurilor
temporare

Cinci minute
per candidat:
Concursul care
a comprimat
meritul în câteva
întrebări

Programul de
guvernare și
angajamentele
în justiție:
diagnostic corect,
livrare neclară

Două hotărâri, un singur principiu: Ordinea constituțională nu poate fi eludată

Recent, Curtea Constituțională (CC) a pronunțat două hotărâri care, deși privesc domenii aparent diferite, dezvoltă aceeași idee constituțională: drepturile și mecanismele prevăzute de Constituție nu pot fi invocate sau utilizate pentru a submina ordinea constituțională pe care aceasta o protejează.

Prima dintre aceste hotărâri a fost pronunțată la 30 iunie 2026 și privește modificările operate în iunie 2025 la **Legea privind partidele politice**, referitoare la dizolvarea partidelor considerate succesoare ale unor partide declarate anterior neconstituționale și la suspendarea temporară a activității acestora. Cauza a avut o complexitate deosebită, reunind trei sesizări formulate în cadrul unor litigii aflate pe rolul instanțelor de judecată privind presupusele partide succesoare ale Partidului „Șor” și suspendarea activității lor. CC a conexat cele trei cauze, a solicitat puncte de vedere din partea Parlamentului, Guvernului, Președinției și **o opinie amicus curiae** din partea Comisiei de la Veneția înainte de examinarea fondului.

Prin această hotărâre, s-a confirmat că CC rămâne singura autoritate competentă să declare un partid neconstituțional. Instanțele judecătorești nu efectuează o nouă analiză de constituționalitate, ci verifică exclusiv dacă un alt partid reprezintă, în realitate, continuarea unui deja exclus din ordinea constituțională. Distincția este una esențială și răspunde uneia dintre principalele critici formulate în timpul examinării legii. În argumentarea sa, CC dezvoltă și conceptul de „democrație capabilă să se apere” (self-defending democracy), consacrat în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și în opiniile Comisiei de la Veneția. Ideea este că un stat democratic poate adopta măsuri preventive împotriva organizațiilor care încearcă să utilizeze libertățile democratice pentru a distruge însăși democrația.

Poate cea mai interesantă parte a hotărârii privește modul în care CC definește noțiunea de „partid succesor”. CC respinge ideea existenței unor criterii automate. Faptul că un partid are foști membri, foști lideri sau promovează mesaje politice asemănătoare nu este suficient pentru a demonstra existența unui partid succesor. Instanțele trebuie să realizeze o analiză de ansamblu, bazată pe probe convingătoare, care să demonstreze continuitatea reală dintre cele două formațiuni – inclusiv în ceea ce privește conducerea, structurile organizatorice, resursele financiare, cooperarea operațională și, mai ales, continuarea comportamentului anticonstituțional care a determinat dizolvarea partidului inițial.

În același timp, CC acordă o importanță deosebită garanțiilor procedurale. Dizolvarea nu reprezintă o consecință automată a constatării existenței unor legături între două partide. Sarcina probei revine autorităților, iar instanțele trebuie să desfășoare o procedură contradictorie, bazată pe probe și pe hotărâri motivate. Mai mult, atunci când circumstanțele nu justifică dizolvarea, judecătorii pot aplica măsuri mai puțin restrictive, precum suspendarea temporară a activității partidului.

Cea de-a doua hotărâre, pronunțată la 9 iulie 2026, privește un alt subiect sensibil – limitele autonomiei Găgăuziei în raport cu exercitarea suveranității statului. CC a clarificat raportul dintre articolul 111 din Constituție, care garantează statutul special al autonomiei găgăuze, și articolul 1, care consacră suveranitatea, unitatea și indivizibilitatea Republicii Moldova, reținând că autonomia teritorială nu poate fi extinsă asupra funcțiilor prin care statul își exercită suveranitatea. În acest context, CC a declarat neconstituționale prevederile care permiteau autorităților autonome să numească și demită conducătorii subdiviziunilor teritoriale ale Ministerului Afacerilor Interne, Serviciului de Informații și Securitate și ale sistemului de administrare a justiției, precum și anumite competențe privind organizarea alegerilor regionale.

CC nu restrânge autonomia Găgăuziei, ci îi definește limitele constituționale. Hotărârea reafirmă că autonomia este garantată de Constituție și reprezintă o formă autentică de autoadministrare. Totuși, aceasta funcționează în cadrul ordinii constituționale a Republicii Moldova și nu poate crea un centru paralel de exercitare a puterii publice.

Hotărârea CC delimitează cooperarea instituțională și puterea decizională. Curtea acceptă că autoritățile centrale și cele autonome pot coopera, se pot consulta și pot dezvolta mecanisme instituționale comune. În schimb, autonomia nu poate conferi autorităților regionale competențe de aprobare, blocare sau numire a persoanelor care exercită funcții prin care statul își manifestă suveranitatea.

În același context, Curtea introduce și conceptul de „dublă subordonare”, apreciind că funcționarii aflați simultan sub autoritatea instituțiilor centrale și a autorităților politice regionale riscă să afecteze unitatea administrației publice și responsabilitatea instituțională. De asemenea, Curtea clarifică faptul că organizarea alegerilor, inclusiv a celor desfășurate în Găgăuzia, rămâne o competență rezervată Parlamentului, chiar dacă legislația poate prevedea anumite particularități specifice autonomiei. Parlamentul nu poate delega autorităților regionale o competență pe care Constituția o rezervă în mod expres legislativului național. În consecință, Adunarea Populară nu poate stabili în mod independent componența organelor electorale și nici adopta reguli electorale în afara cadrului stabilit de Codul electoral.

Aceeași distincție dintre cooperare și putere decizională a fost susținută de CRJM în **opinia amicus curiae** transmisă Curții Constituționale. CRJM a argumentat că consultarea și cooperarea instituțională sunt compatibile cu autonomia constituțională, însă competențele decizionale în domenii precum ordinea publică, securitatea, administrarea electorală trebuie să rămână în sfera autorităților centrale.

Privite împreună, cele două hotărâri marchează o evoluție interesantă a jurisprudenței constituționale naționale. CC nu redefinește drepturile constituționale și nici nu reduce autonomia sau pluralismul politic. Ea clarifică însă că aceste valori funcționează într-un cadru constituțional comun, în care nici libertatea de asociere și nici autonomia teritorială nu pot fi utilizate pentru a eluda hotărârile CC, pentru a crea centre paralele de putere sau pentru a afecta principiile fundamentale consacrate de articolul 1 al Constituției.

În acest sens, cele două hotărâri oferă repere importante pentru viitoarea jurisprudență constituțională și pentru autoritățile și instanțele ordinare, care vor trebui să aplice cu prudență standardele dezvoltate de CC. Provocarea va fi modul în care aceste mecanisme vor fi puse în aplicare, astfel încât protecția ordinii constituționale să nu se transforme, în practică, într-o restrângere disproporționată a pluralismului politic sau a autonomiei locale.

2

CSJ ajunge la 12 judecători și încheie etapa transferurilor temporare

În iulie 2026, componența Curții Supreme de Justiție (CSJ) s-a extins la 12 judecători din 20 necesari. Prin decretul Președintelui Republicii Moldova din 3 iulie 2026, au fost numiți în funcție Elena Croitor, Ana Cucerescu, Alexandru Negru, Sergiu Stratan și Gheorghe Stratulat. Numirile au permis depășirea pragului legal de 11 judecători, de care depindea încetarea transferurilor temporare la CSJ.

Elena Croitor și Ana Cucerescu au fost propuse pentru numire de Consiliul Superior al Magistraturii (CSM) în urma concursului desfășurat la 15 iunie 2026. Alexandru Negru, Sergiu Stratan și Gheorghe Stratulat câștigaseră concursurile anterior, numirea lor prin decret prezidențial fiind încă așteptată. La 21 iulie, Elena Croitor, care a acces în sistem din afara corpului judecătoresc, a depus jurământul în fața CSM. Pentru ceilalți patru judecători, numirea la CSJ a reprezentat o promovare, fiind astfel exceptați de depunerea repetată a jurământului.

Odată cu aceste numiri, CSM a dispus încetarea transferurilor temporare ale ultimilor doi judecători care mai activau la CSJ în această formulă – Oxana Parfeni și Ion Malanciuc. Aceștia urmează să revină la instanțele în care activau înainte de transfer. Decizia a fost adoptată cu votul unanim al celor 11 membri ai CSM prezenți la ședință.

Într-un moment în care reforma CSJ, demisiile masive ale judecătorilor și evaluarea externă redusese drastic componența curții, CSM a recurs la mecanismul special al transferului temporar pentru a menține Curtea funcțională până la numirea noilor judecători. Inițial, pentru o perioadă de șase luni, au fost transferați șapte judecători: Aliona Donos, Sergiu Daguța, Ion Malanciuc, Viorica Puică, Oxana Parfeni, Boris Talpă și Ghenadie Eremciuc. Mandatele temporare au fost ulterior prelungite, iar numărul celor care activau în această formulă s-a redus treptat, pe măsura numirii judecătorilor permanenți. Unii dintre judecătorii transferați au candidat și pentru ocuparea permanentă a unei funcții la CSJ, fără a fi însă selectați în urma concursurilor.

Depășirea pragului legal și încheierea transferurilor temporare marchează finalul unei etape provizorii în funcționarea CSJ. Curtea nu mai depinde de judecători transferați temporar pentru a-și asigura activitatea. Totuși, depășirea pragului minim necesar nu înseamnă că procesul de completare a Curții s-a încheiat.

Potrivit noii arhitecturi instituționale, CSJ trebuie să fie formată din 20 de judecători: 13 selectați dintre judecătorii de carieră și șapte dintre avocați, procurori sau profesori universitari în drept. În prezent, sunt ocupate opt funcții rezervate judecătorilor de carieră și patru dintre cele destinate candidaților proveniți din afara sistemului judecătoresc. Rămân, așadar, opt funcții vacante – cinci pentru judecători și trei pentru reprezentanții celorlalte profesii juridice.

Pentru suplinirea acestora, CSM **a anunțat** în iulie 2026 un nou concurs. Acesta se înscrie însă într-un șir îndelungat de proceduri anunțate sau prelungite în ultimii ani. De la începutul anului 2025 până în iulie 2026, CSM a lansat opt concursuri pentru ocuparea funcțiilor vacante de judecător la CSJ, iar termenele de depunere a dosarelor au fost prelungite în mai multe cazuri. În medie, a fost inițiată o nouă procedură la fiecare două-trei luni. Această frecvență sugerează că dificultatea completării Curții nu ține de lipsa concursurilor, ci de numărul redus al persoanelor interesate sau cele care îndeplinesc condițiile legale. Durata și complexitatea procedurii, inclusiv obligația de a promova evaluarea externă, precum și posibilele riscuri reputaționale asociate acesteia reprezintă, în continuare, factori care descurajează potențialii candidați. Este relevant că, în concursurile organizate în perioada menționată, candidații proveniți din afara corpului judecătoresc au manifestat o disponibilitate mai mare de a candida, aceștia constituind de cele mai multe ori categoria majoritară a persoanelor admise în concurs.

Un exemplu recent al dificultății de a atrage un număr suficient de candidați eligibili este concursul anunțat la 26 mai 2026. Singurul candidat din concurs, judecătorul Ion Chirtoacă, nu a fost admis, întrucât nu întrunea condiția legală de cel puțin opt ani de activitate efectivă în funcția de judecător. Candidatura sa a fost respinsă cu votul unanim al celor 11 membri ai CSM prezenți.

Evoluțiile din iulie reprezintă un pas important spre stabilizarea CSJ: cinci judecători au fost numiți, iar mecanismul transferurilor temporare a încetat. În același timp, Curtea funcționează încă la doar 60% din componența prevăzută de lege. Principala provocare nu mai este doar organizarea unor noi concursuri, ci atragerea unor candidați suficient de numeroși și eligibili, astfel încât cele opt funcții vacante să poată fi ocupate într-un termen rezonabil.

3

Cinci minute per candidat: Concursul care a comprimat meritul în câteva întrebări

La sfârșitul anului 2025, sistemul Procuraturii avea **149 de funcții de procuror neocupate**. Dintre acestea, 121 erau permanent vacante, iar 28 temporar vacante. 19 funcții permanent vacante se aflau în Procuratura Generală, 44 în procuraturile specializate și 58 în procuraturile teritoriale. În 2025 au fost numiți șapte procurori, în timp ce 31 și-au încetat raporturile de serviciu.

Aceste cifre descriu structura deficitului de personal și arată că pe de o parte, sistemul reclamă lipsa procurorilor, iar pe de altă parte, dinamica anuală a concursurilor nu acoperă acest deficit. Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 3/2016 cu privire la Procuratură, Consiliul Superior al Procurorilor (CSP) trebuie să anunțe periodic funcțiile vacante și pe cele care urmează să devină vacante în următoarele trei luni, iar toate funcțiile anunțate trebuie scoase la concurs.

În 2026 CSP, prin **Hotărârea sa din 23 aprilie 2026**, a lansat concursul pentru zece funcții: trei în Procuratura Bălți, una la Edineț, două la Hîncești, două la Soroca, una la Strășeni și una la Ungheni. La concurs puteau participa absolvenții Institutului Național al Justiției (INJ) înscriși în **Registrul candidaților** la data inițierii concursului. La 23 aprilie, Registrul cuprindea 68 de absolvenți INJ din promoțiile anilor 2014–2025. Cererile urmau să fie depuse până la 22 mai.

La încheierea acestei perioade, 32 de persoane au intrat în concurs. Concursul a durat 91 de zile și s-a desfășurat în două etape. Prima etapă a fost în fața Colegiului pentru selecția și evaluarea procurorilor (CSE), care urma să partajeze un punctaj maxim de 60 de puncte între trei criterii, și anume pentru: nivelul cunoștințelor și aptitudinilor profesionale, capacitatea de aplicare practică a cunoștințelor și respectarea regulilor de etică profesională. **Regulamentul** conține indicatori pentru fiecare criteriu și obligă membrii Colegiului să argumenteze punctajele acordate.

A doua etapă a avut loc în plenul CSP, în zilele de 15, 16 și 17 iulie. Nici această etapă nu este lipsită de reguli. **Anexa nr. 1** la Regulamentul CSP rezervă 40 de puncte reputației și integrității, 40 capacității de comunicare eficientă și 20 autocontrolului și rezistenței la stres.

Pe hârtie, arhitectura pare riguroasă. În practică, evaluarea finală a fost comprimată, de regulă, în aproximativ cinci–șapte minute pentru fiecare candidat. Formatul interviului a fost simplu: prezentarea informațiilor din dosar, o scurtă expunere a parcursului profesional și a motivației pentru accederea în funcție, urmată, eventual, de întrebări de clarificare. Pentru unii candidați nu au fost formulate întrebări. Nici numărul, nici natura întrebărilor nu au fost uniforme. Unii candidați au fost întrebați despre informații concrete din dosar sau despre motivele alegerii profesiei. Altor li s-a cerut să se pronunțe asupra unor situații

apropiate de activitatea procurorului, de exemplu asupra modului în care ar trebui protejată și abordată o victimă a traficului de ființe umane. Unele întrebări au vizat etica și integritatea, în timp ce altele au reluat informații deja disponibile în CV și în scrisoarea de intenție.

Diferențierea nu este, prin ea însăși, incorectă. Un interviu autentic trebuie să permită explorarea profilului individual și clarificarea elementelor particulare din dosar. Problema apare atunci când partea individualizată nu este însoțită de un nucleu comun care să permită compararea candidaților. Regulamentul CSP garantează timp egal numai pentru prezentarea motivației, nu pentru întregul interviu. Nu stabilește un număr minim de întrebări, o repartizare echilibrată pe domenii ori o durată comparabilă pentru răspunsuri. Regulamentul nu oferă repere descriptive suficient de precise pentru a explica de ce o anumită prestație valorează, de exemplu, 98 de puncte, iar alta 74.

Rezultatele au evidențiat că dintre cele 32 de persoane intrate în concurs, 30 au fost intervievate, iar două și-au retras cererile. Punctajele acordate de CSP celor intervievați au variat între 73,9 și 98,9 puncte. Media a fost de 90,66, iar diferența dintre punctajul maxim și cel minim a ajuns la 25 de puncte. Ponderele interviului CSP, reprezintă 20% din media finală. O diferență de 25 de puncte la interviu produce o diferență de până la cinci puncte în rezultatul final. Într-un concurs pentru numai zece funcții, cinci puncte pot schimba ordinea candidaților, postul care le revine sau chiar accesul în sistem. Această marjă conduce la întrebarea centrală: ce poate măsura, în mod responsabil, un interviu de cinci-șapte minute?

Un asemenea exercițiu poate surprinde stilul personal de comunicare, reacția imediată și efectul primei impresii. Un candidat care răspunde rapid și cu încredere poate părea mai competent decât unul care reflectează înainte de a formula un răspuns sau o explicație. Fără întrebări comune, situații comparabile și indicatori comportamentali observabili, există riscul ca interviul să măsoare capacitatea de a produce repede o impresie favorabilă, nu aptitudinea reală de a exercita funcția de procuror. Integritatea candidatului poate fi evaluată în mare parte în baza documentelor oficiale și a referințelor prezentate, însă dimensiunea comportamentală ar trebui verificată prin situații practice comparabile, cu un grad similar de complexitate pentru toți candidații.

Comparația cu selecția candidaților la funcția de judecător ar fi relevantă din perspectiva mecanismului. Consiliului Superior al Magistraturii (CSM) folosește aceeași formulă finală: 60% nota INJ, 20% punctajul Colegiului pentru selecția și evaluarea judecătorilor și 20% punctajul CSM. Diferența ține de regulile interviului. Regulamentul CSM prevede spețe aprobate în ziua concursului, cu un nivel de complexitate raportat la programa de instruire a INJ. Modelul CSM nu elimină aprecierea subiectivă și nu garantează selectarea candidatului ideal, însă introduce un grad suplimentar de uniformitate și echitate. Pentru CSP, soluția nu ar trebui

să fie transformarea interviului într-un examen rigid. O formulă echilibrată ar combina un set comun de spețe situaționale care ar putea permite aprecierea integrității candidatului. Astfel, Consiliul ar putea vedea atât particularitățile persoanei, cât și diferențele relevante dintre candidați.

Cel mai paradoxal element apare după încheierea unei proceduri deja complexe. Potrivit punctului 137 din Regulamentul CSP, după finalizarea concursului și numirea candidaților, informațiile privind punctajul acordat de Colegiu sunt radiate din Registru. Astfel, candidatul eligibil care nu a obținut unul dintre locurile listate la concurs rămâne înscris în Registru, dar rezultatul evaluării nu îl însoțește la concursul următor. Persoana va reveni în fața Colegiului pentru o nouă evaluare chiar dacă între cele două concursuri au trecut numai câteva luni și profilul său profesional nu s-a modificat semnificativ.

Desigur, unele informații trebuie actualizate. Cazierul judiciar și contravențional, declarația de avere, conflictele de interese, conduita profesională și datele primite de la ANI, CNA, SIS sau MAI se pot schimba. Aceste aspecte sunt examinate de CSP la etapa interviului și trebuie verificate înainte de numire. Cu toate acestea, nu este clar de ce ar fi necesară reevaluarea de către Colegiu dacă situația candidatului nu s-a schimbat.

Standardul european nu cere numiri rapide cu orice preț. **Avizul nr. 19 din 2024** al Consiliului Consultativ al Procurorilor Europeni solicită ca recrutarea să se întemeieze pe competență, merit, integritate, valori etice și criterii obiective și avertizează împotriva discreției excesive în afara unor proceduri prestabilite. Cu alte cuvinte, exigența este indispensabilă, dar exigența nu trebuie confundată cu duplicarea sau formalismul excesiv.

Când statul formează oameni pentru funcția de procuror, îi ține ani în Registru, le repetă evaluările și ocupă posturile în loturi mici, deficitul încetează să fie doar o problemă de resurse umane, devine o problemă de arhitectură instituțională. Iar într-un sistem care reclamă lipsa procurorilor, testul real nu este câți candidați poate examina CSP în cinci minute, ci cât de coerent, echitabil și rapid reușește statul să-i transforme în procurori în funcție.

Programul de guvernare și angajamentele în justiție: diagnostic corect, livrare neclară

La 21 iulie 2026, după aproape nouă ore de audieri și dezbateri, Parlamentul a aprobat Guvernul condus de Vasile Tofan și programul său de guvernare, „Economie europeană, stat eficient”. Noul Guvern a fost susținut de 53 de deputați, toți din fracțiunea PAS.

Programul plasează justiția și combaterea corupției în centrul procesului de aderare la Uniunea Europeană. „Securitate, justiție și pace” este una dintre cele cinci priorități strategice ale Guvernului, iar capitolul sectorial dedicat justiției acoperă independența și integritatea sistemului, eficiența acestuia, accesul la justiție, combaterea corupției la nivel înalt, recuperarea bunurilor infracționale, reforma penitenciară și digitalizarea. Guvernul își asumă implementarea Foii de parcurs privind statul de drept până la sfârșitul anului 2027 și leagă explicit reforma de criteriile aferente capitolelor de negociere 23 și 24.

În domeniul justiției, o atenție prioritară este acordată evaluării extraordinare a judecătorilor și procurorilor. Noul Guvern promite finalizarea procesului cu respectarea garanțiilor procedurale, concomitent cu consolidarea mecanismelor ordinare de integritate, evaluare profesională și răspundere. Programul nu explică însă în ce ordine vor continua evaluările, cum va fi protejată funcționalitatea instanțelor care se confruntă cu un deficit sever de judecători și ce se va întâmpla atunci când vettingul, demisiile și concursurile desfășurate lent se vor suprapune.

Problema este recunoscută doar indirect prin referirile la funcțiile vacante, restanțele acumulate, distribuția inegală a volumului de lucru, implementarea noii hărți judecătorești și rolul Curții Supreme de Justiție în asigurarea unei practici judiciare uniforme.

O atenție sporită este acordată și digitalizării, inclusiv prin stabilirea unui obiectiv specific privind creșterea gradului de utilizare a sistemului „e-Dosar judiciar”, de la 0,74% în 2025 la cel puțin 15% până în 2029. Totuși, această țintă pare destul de modestă pentru o reformă prezentată drept o transformare digitală a justiției.

Capitolul anticorupție pare să fie mai bine articulat. Programul prevede clarificarea competențelor Centrului Național Anticorupție, Procuraturii Anticorupție și Procuraturii pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, specializarea investigatorilor, procurorilor și judecătorilor, constituirea unor echipe comune, prioritizarea cauzelor care implică demnitari, prejudicii importante sau un impact sistemic, precum și publicarea periodică a unui „track record” credibil de cauze.

Problema este că formula „operaționalizarea noilor competențe” poate însemna aproape orice. O nouă redistribuire a competențelor, în absența personalului necesar, a bugetelor adecvate, a procedurilor comune și a unei răspunderi instituționale clare, nu va produce automat condamnări. Nici „track recordul” nu trebuie redus la numărul cauzelor penale pornite sau expediate în judecată. Indicatorii relevanți sunt pe lângă cele menționate, durata investigațiilor și a proceselor, calitatea probelor, numărul hotărârilor definitive, numărul persoanelor de rang înalt condamnate dar și valoarea prejudiciilor recuperate efectiv.

Recuperarea bunurilor infracționale este probabil cea mai solidă parte a programului. Investigațiile financiare paralele, aplicarea timpurie a sechestrului, cooperarea dintre Agenția de Recuperare a Bunurilor Infracționale, procurori, instanțe, autoritățile fiscale și vamale, administrarea profesionistă a bunurilor sechestrate și raportarea publică sunt exact elementele care au lipsit sau au funcționat fragmentar până în prezent.

Ținta de a utiliza, până în 2029, cel puțin 20% din bunurile infracționale recuperate anterior în scopuri sociale sau de interes public este una dintre puținele promisiuni anticorupție formulate în termeni măsurabili.

Programul mai conține și priorități corecte privind asistența juridică garantată de stat, protecția victimelor, accesibilitatea instanțelor, executarea hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului și eliminarea cauzelor structurale ale încălcărilor constatate de Curte. Aceste domenii nu trebuie însă tratate drept componente sociale secundare ale „adevăratei” reforme.

Programul nu conține totuși un capitol distinct dedicat dezvoltării și protejării spațiului civic. Societatea civilă apare fragmentar, în formule generale despre dialog, consultare sau parteneriate în anumite sectoare, însă lipsește o politică coerentă privind participarea publică, transparența decizională, accesul la informațiile de interes public, protecția apărătorilor drepturilor omului și prevenirea proceselor judiciare abuzive.

ECHIPA CRJM

ILIE CHIRTOACĂ

Președinte

CAROLINA BAGRIN

Directoare de program

OCTAVIAN IACHIMOVSKI

Consilier juridic superior

VICTORIA MEREUȚĂ

Consilieră juridică

DANIEL GOINIC

Director de program

AURELIA BUZA

Manager financiar și contabil

LUCIA GANGAN

Specialistă contracte și achiziții

DUMITRU JOMIR

Coordonator de comunicare

Puteți susține și
dumneavoastră activitățile
CRJM prin intermediul unei
donatii online.

CENTRUL DE RESURSE JURIDICE DIN MOLDOVA

str. A. Șciusev 33,
MD-2001, Chișinău,
Republica Moldova

+373 22 84 36 01
+373 22 84 36 02

contact@crjm.org

www.crjm.org

crjm.org

crjmoldiva